

nr. 1, om uberettiget at skaffe sig adgang til fremmed hus eller andet ikke frit tilgængeligt sted. Derudover vil indbrudstyven i mange tilfælde udsætte andres hjem og personlige genstande for vandalisme og ødelæggelse og dermed overtræde hærværksbestemmelsen i straffelovens § 291.

Formålet med en selvstændig kriminalisering skal være, at indbrudskriminalitet som hovedregel altid udløser en ubetinget fængselsstraf, ligesom forslagsstillerne ønsker en generel forhøjelse af strafudmålingen med omkring en tredjedel.

Teknisk set vil en kriminalisering af indbrud kunne ske ved et nyt stk. 2 til tyveribestemmelsen i straffelovens § 276. En formulering kunne være: »For indbrud straffes den, der skaffer sig adgang til fremmed hus eller andet ikke frit tilgængeligt sted for at foretage den i stk. 1 beskrevne handling.« Herefter vil indbrud kunne tilføjes strafudmålingsbestemmelsen i straffelovens § 285, der kan udløse op til 4 års fængsel – modsat i dag, hvor der vil kunne udmåles straf for indbrud med et ringe udbytte efter straffelovens § 284, efter hvilken bestemmelse der næsten aldrig udmåles ubetingede frihedsstraffe.

Ad 2

Det er i dag ikke muligt at varetægtsfængsle kriminelle, som gribes på fersk gerning i deres kriminelle gerning. Kun såfremt betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 1-3, er opfyldt, vil domstolene have mulighed for at anvende varetægtsfængsling.

Typisk vil disse betingelser for varetægtsfængsel ikke være opfyldt over for en person, som anholdes for indbrudskriminalitet. Politiet bliver således nødt til at løslade den sigtede indbrudstyv umiddelbart efter afhøringen og sigtelsen, uanset personen er taget på fersk gerning og er sigtet for en lang række ind-

brudstyverier. Dette virker hæmmende på politiets opklaringsmuligheder, ligesom det virker krænkende over for de mange ofre for indbrudstyverier, som uberettiget er blevet frataget deres personlig ejendele og har fået deres hjem gennemrodet af indbrudstyre.

Forslagsstillerne er opmærksom på de retssikkerhedsmæssige problemer, som er forbundet med varetægtsfængsling. Princippet om, at den tiltalte er uskyldig, indtil han er endeligt dømt, bør kun fraviges i særlige tilfælde. Forslagsstillerne finder det i dette tilfælde berettiget, at en indbrudstyv, som gribes i selve den kriminelle handling, kan risikere en kortvarig varetægtsfængsling, hvor politiet får adgang til at undersøge, om den sigtede har flere indbrudstyverier bag sig.

Et udvalg, som var nedsat af Justitsministeriet, foreslog i Betænkning om anholdelse og varetægt (nr. 728/1974) en generel varetægtshjemmel over for personer, som gribes på fersk gerning. Specielt i forbindelse med indbrudskriminalitet peger udvalget på behovet for en varetægtshjemmel: »Hvor en person anholdes under udøvelse af en lovovertrædelse eller umiddelbart derefter (»på fersk gerning«), vil omstændighederne undertiden give et vist grundlag for mistanke om, at han tidligere har begået andre tilsvarende lovovertrædelser, som politiet bør have adgang til at afhøre ham om, inden han løslades. Dette gælder f.eks. en eller flere personer, der anholdes under indbrud i en forretning under sådanne omstændigheder – f.eks. anvendelse af særlige redskaber eller stjålne transportmidler – at der kan være grund til at tro, at den eller de anholdte har begået tilsvarende, hidtil uopklarede indbrud. Der er et reelt behov for, at politiet får lejlighed til at undersøge den eller de anholdtes forhold under en kortvarig varetægt inden løsladelse, selv om det enkelte, klarlagte forhold tilstås og lovens betingelser for varetægt i øvrigt ikke er til stede.«

Skriftlig fremsættelse

Helge Adam Møller (KF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en øget indsats mod indbrudskriminalitet.

(Beslutningsforslag nr. B 55).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.